

[Udenrigsministeren.]

er inde til, at Danmark bør optage diplomatisk forbindelse med Nordvietnam. Jeg vil gerne i denne forbindelse understrege, hvad der allerede vil være fremgået af min rede-gørelse, at der ikke i regeringens stilling ligger nogen negativ holdning over for det nordvietnamesiske styre eller er udtrykt nogen tvivl om, at Nordvietnam opfylder de i folkeretten sædvanlig opstillede betingelser for, at et land kan anerkendes. Det vil ligeledes være fremgået, at regeringens standpunkt hænger nøje sammen med den i dag herskende uafklarede situation.

Hvorledes udviklingen vil forme sig bl. a. som følge af Parisforhandlingernes forløb, er det selvsagt umuligt at spå om i dag. Teoretisk er flere løsninger mulige. Det ville ikke være rigtigt, om jeg på forhånd fastlagde, hvilken holdning vi vil indtage til de forskellige muligheder. Allerede i dag mener jeg dog i hvert fald at kunne sige, at hvis Parisforhandlingerne skulle få til resultat, at delingen af Vietnam gøres mere permanent, vil der hermed være skabt grundlag for mere positivt at overveje optagelse af diplomatiske forbindelser med regeringen i Hanoi.

Frode Jakobsen: Socialistisk folkeparti fremsatte et lignende forslag i 1966. Det var dødsdømt på forhånd; det vidste forslagsstillerne, ja, de indrømmede det. Det var altså en demonstration. Det var dødsdømt, bl. a. fordi det kædede de såkaldte tre delte lande sammen; det gav sikkerhed for, at der ingenting ville ske. Dogmet om de tre delte lande er som skabt til at sørge for ubevægelighed. Skal der ske noget, må de tre områder i hvert fald behandles hver for sig. Det har SF nu indset; de har fremsat et helt anderledes begrænset forslag om DDR og nu så dette forslag, som holder sig helt til Vietnam. Det er altså et helt andet forslag. Men ikke bare det. Situationen i Vietnam er fuldstændig forandret.

For godt 2 år siden måtte jeg selv vende mig mod SF's forslag med den begrundelse: de kæmper i Vietnam, og det, de kæmper for, er Vietnams forening. Derfor fandt jeg det malplaceret, om folk med sympati for kampen i Vietnam skulle tage initiativet til at slå Vietnams deling fast. Men netop ved den samme lejlighed forudsagde jeg,

at det kunne komme til at ligge helt anderledes; at vietnameserne, trængt af over 20 års blodig krig, kunne føle sig nødt til at acceptere en midlertidig deling som den eneste måde at få fred på. Det er netop det, som nu er sket.

I dag forhandles der, og både befrielsesfronten og Nordvietnam er parat til at acceptere to selvstændige stater som en midlertidig løsning. Hvis der overhovedet kommer noget ud af forhandlingerne i Paris, ja, så bliver det to stater, som kan forene sig i etaper, ligesom det passer dem selv. Men så kan det aldrig være en hindring, om tredjemagter har anerkendt dem begge to, og allersidst kan det være vor opgave at sige, ligesom kineserne siger: I har ikke fået jeres mål opfyldt endnu, I har at blive ved med at slå.

Jeg ser i blade, at det er blevet kaldt at løbe i hælene på Sverige. Det er da en underlig barnlig måde at tale om politik på. Nej, det, der er tale om, er en historisk international udvikling. Det er rigtigt, at svenskerne har indset den først, de danske oppositionspartier har erkendt den bagefter, og så kommer måske også til sidst engang den danske regering. At den kommer til sidst, er ikke noget, der forundrer os; det er det typiske for konservative regeringer. Det er muligt, at de radikale ikke kan lide den karakteristik, men jeg går da også ud fra, at de ikke kan gå imod dette forslag. Det var jo den nuværende kulturminister, som sidste gang påpegede det logiske i, om vi anerkendte Nordvietnam i stedet for Sydvietnam. Det er ikke helt det samme, men forskellen er da den, at de radikale derved gik videre end SF's forslag i dag.

Naturligvis kan man stille det spørgsmål, om det hastede, og man kan stille det spørgsmål, om det er det helt rigtige tidspunkt. Sveriges stilling har aktualiseret spørgsmålet; nu står folketinget over for et forslag. I den situation er det for mig klart, at vi ikke kan andet end indtage en positiv holdning. Ellers ville det jo se ud, som om vi foretrak satellitstyret i syd.

Der er to begreber, der spiller ind ved anerkendelsen af stater: spørgsmålet om en regering er lovlig, og spørgsmålet om den faktisk har magten. Vi bekender os helt til det sidste kriterium, men det er i virkelig-